

Valtioneuvos J. K. Paasikiven puhe Messuhallissa

Kaksi vuotta on kulunut siitä, kun varhaisena aamuhetkenä Moskovan Kremlissä allekirjoitettiin rauhansopimus, joka oli Suomen kohdalta raskain, mitä historiamme tuntee.

Vielä ei voi lopullisesti arvostella viimeisten vuosien tapauksia, eikä nähdä, miten tämän ajan historian kulku on päättyvä.

Ollessani v. 1939 syksystä alkaen läheisesti mukana Suomen ja Neuvosto-Venäjän välisten asioiden käsittelyssä olen yhtä mittaa joutunut miettimään Neuvostoliiton politiikkaa Suomea kohtaan.

Kaiken tapahtuneen jälkeen ei voi olla tekemättä kysymystä: Onko Neuvostoliiton Suomen-politiikka ollut, Neuvosto-Venäjän kannaltakaan katsoen, tarkoituksenmukaista? Vai eikö se ole ollut yhtämittaista erehdystä?

Moskovan vaatimukset syksyllä 1939 poliittinen erehdys Neuvostoliitonkin kannalta.

Neuvostoliiton politiikka sotilaallisen asemansa vahvistamiseksi Itämeren itäosassa, sen toimenpiteet Itämeren pieniin valtioihin samoin kuin Suomeen nähden vuosina 1939 ja 1940 olivat tietenkin suunnatut Saksaa vastaan. Mitä muuta valtakuntaa Neuvostoliitto voi tältä puolen pelätä? Minkään muun suurvaltan sotatoimet Neuvostoliittoa vastaan Itämeren kautta tuskin ovat ajateltavissa. Tosin puhuttiin myös Englannin taholta Itämeren ja Suomenlahden kautta uhkaavasta vaarasta, mutta sitä puhetta ei kukaan ottanut toden kannalta. Saksan vaaraa silmällä pitäen vaati Neuvostoliitto v. 1939 meiltä tukikohtaa Suomenlahden pohjoisrannikolla — ajatus, jonka se oli perinyt edeltäjiltään Venäjän valtakunnan hallituksessa. Nykyinen sota on osoittanut, missä Saksan mahtavan armeijan luonnollinen tie Neuvosto-Venäjälle kulkee ja missä Saksan ja Neuvosto-Venäjän välit ratkaistaan. Ja niin voi kysyä: Mitä hyötyä on Neuvosto-Venäjällä ollut Hangon tukikohdasta? Nykyinen sota on antanut siihen kysymykseen kielteisen vastauksen: Ei mitään hyötyä. Näyttää siltä, että niin lujasti ja niin kauan kuin ajatus sotilaallisesta tukikohdasta olikin venäläisten, sekä tsaarinaikaisten että bolshevikkien vieläpä venäläisten liberaalien kadettien mieleen juurtunut sen reaaliset perusteet ovat heikot, se ei ole vastannut todellisten olojen vaatimuksia.

Neuvotteluissa syksyllä 1939 Suomen ja Neuvostoliiton välillä ei päästy yksimielisyyteen. Suurvallan valtopoliittista voimankantaa ja pienen valtakunnan yksinkertaista selvää oikeutta ei voitu sovelluttaa toisiinsa. Neuvostoliitto hyökkäsi päällemme. Meillä ei ollut muuta valittavana kuin taistella voimiemme äärimmäiseen rajaan asti.

Taistelimme talvisodassa vertaansa vailla olevalla uljuudella. Mitään kansaa ei voi urhoollisuudessa, uhrimielessä, kestävytyksessä ja isänmaanrakkaudessa asettaa meidän edellemme. Mutta varustuksemme olivat puutteelliset ja ylivoima oli suuri. Talvisota päättyi kovaan ja onnettomaan rauhaan. Se oli Suomen kohdalta pahempi kuin Pietari suuren Uudessakaupungissa v. 1721 sanelema, jota bolshevikit näyttivät pitävän esikuvanaan. Isänmaamme silvottiin ja runneltiin.

Historia on merkillinen ja suurelta osalta surullinen kirja, jonka tutkiminen monesti on omiaan loukkaamaan moraalisia tunteitamme. Historia on — sanoo eräs historiantutkija — julmuuteen asti kova. Siinä otetaan laskuun pääasiassa tulokset, mutta vain vähäisessä määrässä pannaan huomiota siihen, millä tavalla tulos on saavutettu. Tämä on surullinen totuus. Ihmiskunnan ylevät henget ovat työskennelleet suuremman tilan hankkimiseksi moraaliselle oikeudenmukaisuudelle ja humanisuudelle historian kulussa, mutta tähän asti valitettavasti ilman sanottavaa menestystä. — Suomi oli joutunut syyttömästi hyökkäyksen alaiseksi. Sen asia oli oikea. Suomen kansa suoritti uskomattoman ponnistuksen. Suomen armeija taisteli miltei yli-inhimillisen sankarillisesti ja saavutti odottamattoman suurta menestystä. Koko maailma ihmetteli ja ihaili Suomen sotilasta ja Suomen kansaa. — Vihollinen oli oikeudettomasti hyökännyt päällemme ja sen sotajoukkojen taistelua ei voi verrata Suomen sotilaiden urotöihin. Mutta vihollisen suuren ylivoiman ja parempien varustusten johdosta asema oli kolmen ja puolen kuukauden taistelun jälkeen sellainen, että Neuvostoliitto voi asettaa meille kovat ehdot.

Moskovan rauha Neuvostoliiton toinen erehdys.

Historia osoittaa myös, miten ani harvoin sodassa voitolle päässyt osaa tehdä oikean ja hyvän rauhan. Siihen tarvitaan kaukonäköisyyttä, viisautta, järkevää harkintaa ja maltillisuutta — vieläpä jalomielisyyttäkin. Kaikkea tätä voittajalta tavallisesti puuttuu. Sitä ei ollut myöskään Kremlin johtajilla maaliskuussa v. 1940. He ottivat paljon enemmän kuin syksyllä v. 1939 oli ollut puhe. He vetivät uuden rajan, joka oli keinotekoinen ja mielivaltainen ja joka leikkasi ammottavan haavan Suomen valtakunnan ja kansan ruumiiseen. He pakottivat meille rauhan, joka — se on käsitykseni — heidän kannaltaankin katsoen, oli ei vain hyödytön, vaan vieläpä vahingollinen. Tämän voi nähdäkseni

nyt myöhempien tapausten valossa todeta. — Niin syntyi Moskovan huono rauha, Neuvostoliiton toinen erehdys, minkä se on tehnyt politiikassaan Suomea kohtaan viimeksikuluneiden puolenkolmatta lyhyen vuoden aikana.

Moskovan Suomen-politiikka rauhan jälkeen Kremlin kolmas erehdys

Seurasi viidentoista kuukauden ajanjakso Moskovan rauhan jälkeen. Katson olevan perustetta sanoa koko sen ajan muodostavan jälleen yhtämittaisen erehdyksen — kolmannen erehdyksen — Neuvostoliiton viime vuosien Suomen politiikassa. Suomen Sinivalkoisessa Kirjassa esitetään eräitä kysymyksiä, jotka tuona tukalana aikana olivat esillä, ja siitä saa heikon kuvan asioiden menosta. Siitä ei kuitenkaan läheskään selviä se vaikea tila, jossa heti talvisodan päättymisestä alkaen olimme ja joka varsinkin kesällä 1940 oli uhkaavan raskas. Monilukuiset käyntini Kremlissä, vaikeat neuvottelut siellä — koko tuo aika palautui selvänä mieleeni läpikäydessäni tätä puhetta varten päiväkirjani. Kesäkuun puolivälistä 1940 alkoivat Moskovassa olevien ulkomaiden edustajien keskuudessa puheet Neuvostoliiton mahdollisista Suomea vastaan suunnitelluista aikeista. Yhtä mittaa esiintuottiin minulle huolestuminen Suomen kohtalosta, joka talvisotamme johdosta oli kaikissa herättänyt syvää myötätuntoa. Aiheen antoivat, paitsi radio- ym. tiedot ja huhut, neuvostovenäläisten lehtien Pravdan ja Isvestijan toisin ajoin päivittäiset Suomea koskevat pahansuovat uutiset ja kirjoitukset. "Ulkomaiset diplomaatit panevat huolestuneina tällaisiin viime aikoina tavantakaa esiintyviin Suomea koskeviin uutisiin painoa pitäen niitä mahdollisina valmisteluina joillekin toimenpiteille, koska täällä ei heidän tietämänsä mukaan lehdissä julkaistu mitään ilman tarkoitusta" — näin olen 15. p:nä heinäk. 1940 merkinnyt päiväkirjani. Pahin aika oli heinä- ja elokuussa. Varsinkin sen jälkeen kun kesäk. 26. p:nä oli ollut uutinen surullisen kuuluisan Suomen ja Neuvostoliiton Ystävyysseuran perustamisesta ja seura aloitti metelöivän toimintansa, paheni ilmapiiri. Eräänä huomattavana merkinä siitä oli, että ulkoasiainkomissaari Molotov 1. p:nä seuraavaa elokuuta puheessaan Neuvostoliiton korkeimman neuvoston kokouksessa asettui selvästi seuran toimintaa tukemaan. — Omat varustuksemme olivat juuri käydyn ankaran sodan jälkeen puutteelliset eikä meillä kesällä 1940 ollut mistään apua odotettavissa. Neuvostoliiton asema oli erinomaisen edullinen ja sen itsetunto sekä valtiollinen ja kansallinen ylpeys oli korkealla.

Aseman helpottuminen talvella 1940-41

Syksyllä 1940 ja varsinkin talvella 1941 asema alkoi helpottua.

Kiitollisin mielin olemme viime kesäk. 23. pnä Saksan valtakunnankanslerin Adolf Hitlerin julistuksessa lukeneet, mitä marraskuussa 1940 oli Suomen asiassa tapahtunut ulkoasiainkomissaari Molotovin käydessä Berliinissä, ja mitä valtakunnankansleri silloin oli meidän puolestamme tehnyt. Tosin Kremlsenkin jälkeen antoi meille itsenäisyyden päivänä. 6. jouluk. 1940, kaksi uhkaavaa ilmoitusta, toisen Suomen ja Ruotsin välisistä puolustusliittoa ja toisen presidentin vaalia koskevan. Erimielisyyttä herättäviä asioita oli edelleen riittävästi ja silloin tällöin oli Moskovan lehdissä edelleen epämiellyttäviä kirjoituksia Suomesta, mutta, kuten sanottu, tilanne alkoi vähitellen helpottua. Neuvostoliiton huomio kääntyi muualle.

Vastuksia oli noina Moskovan rauhan jälkeisinä tukalina aikoina joka askeleella

Neuvostoliiton jyrkästi vastustava ja uhkaava asenne Suomen ja Ruotsin puolustusliittoa vastaan, joka muka vaaransi Neuvostoliiton turvallisuutta, on meille pohjoismaalaisille käsittämätön. Puolustusliiton kannattamisen ja edistämisen olisi luullut paremmin vastaavan Neuvostoliiton etuja. Lähellä on ajatus, oliko takana halu eristää Suomi, erottaa se muista pohjoismaista, tehdä se yksinäiseksi ja turvattomaksi. Olimme jälleen joutuneet ikivanhaan lännen ja idän ristikohtaan. — Pyrkimys sekaantumaan Suomen sisäisiin asioihin, jollaiselle menettelylle tosin historia tietää esimerkkejä suurvaltojen politiikasta, osoitti suomalaisen kansansielun, mentaliteetin tuntemattomuutta ja ymmärtämättömyyttä, — Erinäiset, pakolla tehdyt sopimukset, jotka koskivat sotaväen ja sotatarpeiden kuljetusta Hankoon, Ahvenanmaan varustamattomuutta, luovutetuilla alueilla olevien teollisuuslaitosten koneiden, laitteiden ja muun omaisuuden palauttamista sekä uuden rajan vetämistä niin, että Enson suuret teollisuuslaitokset jäivät Neuvostoliitolle, ja jotka joko eivät perustuneet rauhansopimuksen sanamuotoon tai olivat sen tulkintaan nähden erimielisyyden alaisia, olivat Suomelle raskaita ja Suomen ja Neuvostoliiton suhteiden kannalta vahingollisia. Sen sijaan ei sopimuksia saatu aikaan eräistä Suomelle hyödyllisistä joskin Neuvostoliitolle vähemmän merkityksellisistä, mutta ei haitallisista kysymyksistä — sellaisesta kuin kalastuksesta Suomenlahdella ja Jäämerellä, uittoväylistä, arkistojen palauttamisesta, rajaselkkausten selvittämisestä ym. — Into, mitä Neuvostoliiton taholta osoitettiin Suomen ja Neuvostoliiton ystävyuden seuralle ja sen toiminnalle oli, lievästi sanoen, epäiltävä, ei vähemmin sen jälkeen mitä Baltian maissa oli tapahtunut. Sama on sanottava siitä kiihkeästä propagandasta, jota Neuvostoliiton radioasemien kautta harjoitettiin Suomea vastaan. — Epäilyksiä oli omiaan herättämään myös Neuvostoliiton diplomaatti- ja

konsulikunnan ylenmääräinen lisääminen Suomessa. — Pitkälle menevät vaatimukset Petsamon nikkeli kaivosasiassa olivat meille pohjoismaisessa oikeuskäsityksessä kasvaneille vieraita.

Kansat ovat erilaisia. Vieraiden kansojen mentaliteetin ymmärtäminen on vaikea asia. Jos meidän suomalaisten on ja on aina ollut vaikea ymmärtää Venäjän kansaa, on bolshevistinen, niinkuin ennen tsaarinaikainen Venäjä täydellisesti väärin arvostellut Suomen kansaa, sen sielua, sen mentaliteettia.

Viimekesäinen hyökkäys Moskovan neljäs ja viimeinen erehdys

Kun Saksan ja Neuvostoliiton sodan alkamisen jälkeen Neuvosto-Venäjä teki uuden — neljännen — erehdyksen ja jälleen hyökkäsi meidän päällemme, jouduimme uudestaan sotaan Neuvostoliittoa vastaan, mutta nyt mahtavan Suur-Saksan rinnalla. Kaiken sen jälkeen, mitä syksystä v. 1939 alkaen oli tapahtunut, ei kehityksen tällainen kulku ole ihmeteltävä.

Armeijamme loistavien tekojen perusteella Suomen valtiovalta on julistanut Moskovan surullisen rauhan mitättömäksi ja luovutetut alueet muuhun isänmaahan jälleen yhdistetyiksi. Moskovan rauha on olemassa vain synkkänä lehtenä Suomen historiassa.

Suomen kansa ei muuta halua kuin rauhaa ja tulevaisuuden turvaa. Se odottaa hetkeä voidakseen jälleen ryhtyä rauhan töihin. Olemme kuitenkin vielä sodan keskellä. Kolmattatoista kuukautta ovat poikamme vähemmän kuin puolenkolmatta vuoden aikana tulilinjalla. Niin hartaasti kuin halajamme rauhaa, on tämä taistelu yksimielisesti ja Kaitselmuksen johtoon luotuen kestettävä. Me uskomme osaksemme tulleen tulikasteen vievän päämääräämme kansamme ja valtakuntamme turvallisuuteen ja kestäväan rauhaan. Me uskomme ja toivomme, että kansamme sisäinen voima — niinkuin se lujana ja järkkymättömänä on sotatantereella aikaansaanut urotöitä — aseiden kalskeen kerran vaiettua yhtä voimakkaana ja tarmokkaana on ilmeinen rauhan työnsä, josta elämä rikkaana ja hedelmällisenä on versova kansan kaikkien kerrosten hyväksi ja yhteisen isänmaan onneksi.

The speech by Councillor of State J.K. Paasikivi at the Helsinki Business Fair Hall on March 13, 1942

Two years have passed since the peace agreement was signed in the Kremlin of Moscow at dawn. It was the heaviest one for Finland in our history.

It is not yet the time to evaluate the events of recent years neither to judge which course the history of the present time will take.

I since the autumn of 1939, having been closely involved in the handling of matters between Finland and Soviet Russia, has continuously delved myself in pondering over the Soviet policy towards Finland.

After everything that has happened, one cannot help but ask the question: Was the Soviet Union's policy towards Finland appropriate, even from the point of view of Soviet Russia? Or, hasn't it simply been an ever-rolling series of mistakes?

Moscow's demands in the fall of 1939 were a political mistake even from the point of view of the Soviet Union.

The policy of the Soviet Union to strengthen its military position in the eastern part of the Baltic Sea, its measures towards the small states of the Baltic as well as towards Finland in 1939 and 1940 were, of course, aimed against Germany. What other empire can the Soviet Union fear from the west? Military actions by any other great power against the Soviet Union via the Baltic Sea are hardly conceivable. It is true that there was also talk about the threat from England through the Baltic Sea and the Gulf of Finland, but no one took that talk seriously. In view of the German danger, the Soviet Union in 1939 demanded a base from us on the northern coast of the Gulf of Finland — an idea that it had inherited from its predecessors in the government of the Russian Empire. The current war has shown where the natural path of Germany's mighty army to Soviet Russia runs and where the relationship between Germany and Soviet Russia will be determined. And so you can ask: What benefit did Soviet Russia get from the Hanko base? The current war has given a negative answer to that question: none. It seems that even though the idea of a military base was ingrained in the minds of Russians firmly and for a long time, be they Tsarist or Bolshevik or even Russian liberal cadets, its real foundations are weak, it does not meet the requirements of the actual conditions.

In the negotiations of the fall of 1939, no unanimity was reached between Finland and the Soviet Union. The power political thinking of a Great Power and the simple justice seeking politics of a small country could not be adjusted on equal basis. The Soviet Union invaded us. We had no choice but to fight to the ultimate limit of our strength.

We fought the winter war with unparalleled bravery. No nation can be placed ahead of us in bravery, sacrifice, endurance and patriotism. But our equipment was inadequate and the adversary's superiority was great. The winter war ended in a harsh and unhappy peace. For Finland, it was worse than what Peter the Great dictated in the Nystad in 1721, which the Bolsheviks seemed to consider a model. Our homeland was mutilated and destroyed.

History is an odd and largely a sad book, the study of which is often apt to offend our moral feelings. History is — says one historian — brutally hard. In it mainly the results are taken into account with paying only little attention to how the result was achieved. This is the sad truth. The noble spirits of humanity have worked to acquire a greater space for moral justice and humanity in the course of history, but so far, unfortunately, without any success. — Finland had innocently come under attack. Her cause was right. The Finnish people made an incredible effort. The Finnish army fought with almost superhuman heroism and achieved unexpectedly great success. The whole world wondered and admired the Finnish soldier and the Finnish people. — The enemy had unjustly attacked us and the fighting of its troops cannot be compared to the heroic deeds of the Finnish soldiers. But due to the enemy's great numerical superiority and better equipment, after three and a half months of fighting, the position was such that the Soviet Union could impose tough conditions on us.

The peace of Moscow, the second mistake of the Soviet Union.

History also shows how even someone who has rarely won a war knows how to make a right and good peace. It requires foresight, wisdom, sound judgment and calm — even generosity. The victor usually lacks this all. The Kremlin leaders didn't have it either in March 1940. They took much more than what was told in the autumn of 1939. They drew a new borderline, which was artificial and arbitrary and which cut a gaping wound in the body of the Finland and her people. They forced upon us a peace, which — in my understanding — from their perspective was simply not only useless, but even harmful. In the light of later events this can in earnest be stated. — That's how the poor peace with Moscow was born; the second mistake of the Soviet Union in its policy towards Finland during the past three and a half short years.

Moscow's Finland-policy after the peace was Kremlin's third error

A period of fifteen months followed after the Peace of Moscow. I think it is justifiable to say that this whole period forms a new continuous mistake - the third one - in the Soviet policy towards Finland of the recent years. The Blue-White Book of Finland tells about some issues that were brought up during that troubled time, and it tells us about the sick picture of how things were going. However, it does not come clear to reflect the difficult situation we were in right after the end of the winter war, which, especially in the summer of 1940, was threateningly heavy. My numerous visits to the Kremlin, the difficult negotiations

there — all that time came back clearly to my mind as I went through my diary for this speech. From the middle of June 1940, talks were heard among representatives of foreign countries in Moscow about the Soviet Union's possible plans against Finland. Continuously, concerns were brought to my attention about the fate of Finland, which, due to our winter war, had aroused deep sympathy in everyone. In addition to radio and other information and rumors, the topic was given space sometimes even daily in malicious news and articles about Finland in the Soviet newspapers Pravda and Izvestiya. "Foreign diplomats are worried about such recent repeated news about Finland, considering them as possible preparations for some measures, because here, as far as they know, nothing has been published in the newspapers without a purpose" — this is what I wrote in my diary on July 15, 1940. The worst time was in July and August. Especially after the news of the founding of the infamous Finnish-Soviet Friendship Society on June 26th and when the society started its noisy activities, the atmosphere worsened. One notable sign of this was that Foreign Affairs Commissar Molotov, on the 1st of the upcoming August in his speech at the meeting of the Supreme Council of the Soviet Union, clearly took stand in support to the society's activities. — After the harsh war we just had fought, our own equipment was insufficient and, in the summer of 1940, we could not expect help from anywhere. The Soviet Union's position was extremely favorable and its self-esteem and state and national pride was high.

Easing of our position in the winter of 1940-41

In the fall of 1940 and especially in the winter of 1941, the situation began to ease. With appreciative minds we last summer learned in the German Reichskanzler Adolf Hitler's proclamation of 23rd of last June, what had happened in November 1940 concerning the Finnish question when the Commissar for Foreign Affairs Molotov visited Berlin, and what the Chancellor had done on our behalf at that time. However, the Kremlin even after that gave us on our independence day, December 6, 1940, two threatening announcements, one about the defense alliance between Finland and Sweden and the other about the presidential election. Discord arousing issues still popped up abundantly and from time to time there were still unpleasant articles about Finland in the Moscow papers, but, as I said, the situation gradually began to relax. The Soviet attention turned elsewhere.

There were obstacles in those troubled times after the Moscow peace on every step

The strongly opposed and threatening attitude of the Soviet Union against the Finnish-Swedish defense alliance, which allegedly endangered the security of the Soviet Union, is incomprehensible to us Nordic people. One would have thought that supporting and promoting a defense league would better

correspond to the interests of the Soviet Union. Close by is the thought of whether there was a desire to isolate Finland, to separate it from the other Nordic countries, to make it lonely and insecure. We had once again found ourselves at the age-old crossroads of West and East. — The attempt to meddle in Finland's internal affairs, for which history knows examples in the politics of the great powers, showed the ignorance and incomprehension to the Finnish people's soul and mentality, — Various coercive agreements, which concerned the transport of military personnel and war supplies to Hanko, the disarmament of Åland Islands, the restoration of machines, equipment and other property of the industrial plants in the ceded regions, and the drawing of a new borderline so that Enso's large industrial plants were left to the Soviet side, which agreements were unsubstantiated by the wording of the peace agreement or which in it were subject to disagreement concerning its interpretation, were both burdensome for Finland and harmful to relations between Finland and the Soviet Union. Vice versa, agreements were not reached in some issues that were useful to Finland, although less relevant to the Soviet Union, but not in anyway harmful — such as fishing in the Gulf of Finland and the Arctic Ocean, waterways for logged wood, the return of archives, the settlement of border disputes, etc. — The passion shown by the Soviets for The Society of Friendship between Finland and the Soviet Union and its activities were, to put it mildly, suspicious, not least after what had happened in the Baltic countries. The same must be said about the intense propaganda that was carried out against Finland through Soviet radio stations. — Suspicions were apt to be aroused by disproportionate number in the increase of Soviet diplomats and consuls in Finland. — The far-reaching demands in the Petsamo nickel mine case were alien to those of us who grew up in the Nordic legal environment.

Nations are different. Understanding the mentality of foreign nations is a difficult thing. It is and have always been difficult for us the Finns to understand the people of Russia, But the Bolshevik Russia as well as the past Tsarist Russia, has completely misjudged the Finnish people, its soul, its mentality.

The attack of last summer is Moscow's fourth and last mistake

When, after the start of the German-Soviet war, Soviet Russia made another — fourth — mistake and attacked us again, we again had to go to war against the Soviet Union, but now alongside with the mighty Greater Germany. After what has happened since the autumn of 1939, such a course of development is not surprising.

Based on the brilliant deeds of our army, the Finnish government has declared the sad peace of Moscow null and void and the surrendered territories have been reunited with the rest of the country. The peace of Moscow exists only as a dark page in Finnish history.

The people of Finland wants nothing more than peace and security for the future. It is waiting for a moment to be able to resume the work of peace. However, we are still in the middle of a war. In the time period of less than three

and a half years our sons have been thirteen months in the firing line. Despite we devoutly embrace peace, this battle must be endured with one accord and trusting in the leadership of Providence. We believe that the baptism of fire we experienced will take us to our goal, to the security and lasting peace for our nation and our domain. We believe and hope that the inner strength of our people - which firmly and unshakably led to heroic deeds on the battlefield - will once, when the weapons fall silent, manifest itself as powerfully and energetically in the work of peace, from which a rich and fruitful life will sprout for the benefit of all layers of the nation and for the happiness of the common fatherland.

Translated by Pauli Kruhse